

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **B. N. B.**, zast. JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Mánesova 1175/48, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2025, č. j. 3 A 49/2025-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného zástupce žalobce v řízení o kasační stížnosti JUDr. Maroše Matiaška, LL.M. **se určuje** částkou 12 270 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku, kterým Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 3. 2025, č. j. MV-13091-5/SO-2025. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatele a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále „správní orgán I. stupně“ nebo „ministerstvo“), ze dne 9. 12. 2024, č. j. OAM-50503-11/CD-2024, o zamítnutí žádosti stěžovatele o vydání cestovního průkazu totožnosti.

[2] Žádost o vydání cestovního průkazu totožnosti stěžovatel podal dne 10. 6. 2024 a doložil k ní čestné prohlášení, podle něhož Velvyslanectví Konžské republiky v Paříži se stěžovatelem nekomunikuje, a tedy si nemůže vyřídit cestovní pas; jeho jediným českým dokladem je řidičský průkaz platný do 9. 6. 2024, který si bez platného dokladu totožnosti nemůže prodloužit, přičemž ve vyjádření k podkladům rozhodnutí popsal stěžovatel problémy s tím související. Správní orgán I. stupně žádost zamítl s odůvodněním, že stěžovatel na území České republiky pobývá oprávněně na základě žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění, o níž dosud nebylo rozhodnuto. Stěžovatel tedy nemá platné pobytové oprávnění, ani se nenachází v některé ze situací předpokládaných v § 114 odst. 5 a 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[3] Odvolání stěžovatele žalovaná zamítla, neboť rovněž měla za to, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro vydání cestovního průkazu totožnosti, k čemuž odkázala na zmíněná zákonná ustanovení, jakož i pobytovou historii stěžovatele – tomu bylo uděleno vízum za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců s platností do 11. 11. 2021; toto vízum mu bylo posléze prodlouženo s platností do 23. 6. 2022. Dne 1. 6. 2022 podal stěžovatel žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění z důvodu dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, o níž nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Stěžovateli tak svědčila tzv. fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, na základě které se stěžovatelovo dříve udělené vízum za účelem strpění považuje za platné, avšak jen v souvislosti s jeho žádostí o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem. Fikce pobytu má podle žalované chránit cizince před nutností opustit území České republiky, než je s konečnou platností rozhodnuto o jeho žádosti, a nikoliv mu umožnit podávání dalších kvalifikovaných žádostí vyžadujících povolený pobyt. Proto nebylo možno vydat cestovní průkaz totožnosti podle § 114 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jak požadoval stěžovatel v odvolání; nadto žalovaná dodala, že dle tohoto ustanovení lze cestovní průkaz totožnosti vydat, je-li o něho žádáno za účelem vycestování, nikoli setrvání na území kvůli překážkám vycestování, pro které stěžovatel žádá o dlouhodobý pobyt.

2. Rozhodnutí městského soudu

[4] Proti odvolacímu rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, v níž uvedl, že splňuje podmínky podle § 114 odst. 5 písm. b), resp. c) zákona o pobytu cizinců, protože po dobu rozhodování o jeho žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem strpění by se na něho mělo hledět jako na cizince s dlouhodobým vízem za účelem strpění. Současně stěžovatel nezpochybnil, že cestovní průkaz totožnosti lze v daném případě vydat, je-li o něj požádáno za účelem vycestování, načež doplnil, že o cestovní průkaz totožnosti žádá proto, aby byl schopen se dostavit na Velvyslanectví Konžské republiky v Paříži s tím, že dne 10. 2. 2025 podal žádost o vydání cestovního dokladu prostřednictvím on-line formuláře.

[5] Městský soud stěžovatelovu žalobu neshledal důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

pokračování

[6] V odůvodnění rozsudku se městský soud nejprve zabýval vymezením předmětu soudního přezkumu a shledal, že stěžovatel požaduje přezkum toho, zda žalovaná v souladu se zákonem posoudila splnění podmínek pro vydání cestovního průkazu totožnosti za účelem vycestování podle § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Pro všechny případy zde uvedené pod písm. a) až c) je přitom společné, že cizinec musí na území České republiky pobývat na základě platného pobytového oprávnění. Především splnění této podmínky žalovaná u stěžovatele neshledala, a proto se na ni městský soud zaměřil.

[7] Městský soud připomněl pobytovou historii stěžovatele uvedenou výše, o níž mezi účastníky nebylo sporu. To znamená, že stěžovatel neměl povolen dlouhodobý pobyt a ani již neměl platné vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění. Stěžovatel v době podání žádosti o vydání cestovního průkazu totožnosti pobýval na území České republiky na základě fikce pobytu, přičemž její existence není pro splnění dané podmínky (platného pobytového oprávnění) dostatečná, jak konstatovala žalovaná. Městský soud se s jejím názorem ztotožnil, přičemž odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 Azs 11/2017-32, ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 Azs 268/2017-22, ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 Azs 36/2019-19 a ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020-41.

[8] Podle městského soudu Nejvyšší správní soud opakovaně vysvětlil, že nové žádosti o povolení dlouhodobého pobytu nelze podávat, pokud cizinec pobývá v České republice na základě pobytové fikce. Opačný výklad by mohl vést k nežádoucímu řetězení žádostí, tj. umělému prodlužování pobytu na základě fikce. V případě stěžovatele se sice nejedná o hrozící prodlužování pobytu cestou řetězení žádostí, neboť žalobce s odkazem na fikci pobytu žádal o cestovní průkaz totožnosti k vycestování. I přesto podle městského soudu podmínku platného pobytového oprávnění stanovenou v § 114 odst. 5 písm. a) až c) nelze pominout. Naopak je třeba trvat na tom, že ministerstvo je povinno naplnění podmínky platného povolení k pobytu zkoumat, na rozdíl od policie, která může vydat cestovní průkaz totožnosti i cizinci, který platným pobytovým oprávněním nedisponuje; srov. § 114 odst. 1 až 4 zákona o pobytu cizinců. Proto městský soud uzavřel, že fikci pobytu nelze stavět na roveň samotnému vízu anebo dlouhodobému pobytu, a to ani pro účely stěžovatelem podané žádosti o vydání cestovního průkazu totožnosti. Stěžovatel nesplnil jednu z podmínek pro vydání tohoto cestovního dokladu, tudíž rozhodnutí žalované ob stojí. Jako nadbytečné městský soud považoval hlouběji se zabývat tím, zda stěžovatel dostatečně tvrdil a doložil svůj záměr vycestovat z území České republiky.

3. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[9] V kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení městskému soudu, jemuž v první řadě vytkl, že se dostatečně nevypořádal s žalobní argumentací a v podstatě jen nekriticky převzal závěry žalované, potažmo správního orgánu I. stupně. Podle stěžovatele se nikdo nezabýval významnými okolnostmi souvisejícími s jeho pobytovou historií v České republice, nebral ohled na významné zdejší vazby stěžovatele a naprostou absenci vazeb na jeho zemi původu. Pominuto tak bylo, že důsledky dané situace zasahují do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[10] Dále stěžovatel zdůraznil, že se nachází v patové situaci, a to nikoli svým vlastním přičiněním, kdy čeká na výsledek řízení o žádosti o pobytové oprávnění a současně není schopen si obstarat cestovní doklad ze strany zastupitelského úřadu Konžské republiky, protože na jeho žádost a urgence není žádným způsobem reagováno.

[11] Stěžovatel též odmítl závěr městského soudu, dle kterého nesplňuje podmínky pro udělení cestovního průkazu totožnosti podle § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců kvůli tomu, že v České republice nepobývá na základě platného pobytového oprávnění, ale toliko tzv. fikce pobytu, která k pobytovému oprávnění není ekvivalentní. Městským soudem uvedená judikatura stojí na tom, že nové žádosti o povolení dlouhodobého pobytu nelze podávat, pokud cizinec pobývá v České republice na základě pobytové fikce, protože opačný výklad by mohl vést k nežádoucímu řetězení žádostí, a tedy k umělému prodlužování pobytu. To ovšem není nyní projednávaný případ, neboť stěžovatel žádá „pouze“ o cestovní doklad, nikoli pobytové oprávnění.

[12] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla její odmítnutí, resp. zamítnutí pro nedůvodnost. Odkázala na své rozhodnutí, jakož i napadený rozsudek, a poznamenala, že námitku významných vazeb na území České republiky stěžovatel dříve neuplatnil. Pokud jde o námitku, že stěžovatel žádá „pouze“ o cestovní průkaz totožnosti, poukázala žalovaná na zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 36/2019-19, jehož závěry lze vztáhnout i na tento případ. Není možné, aby fikce pobytu byla kvalitativně jinak posuzována pro různé typy žádostí, pokud jako podmínku stanovují shodně platné pobytové oprávnění.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku městského soudu, je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo, a je řádně zastoupen advokátem. Poté NSS přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Jádrem věci spočívá v odpovědi na otázku, zda stěžovatel splnil podmínky pro vydání cestovního průkazu totožnosti podle § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Rozhodující správní orgány dospěly k závěru, že stěžovatel tyto podmínky nesplnil, což posléze potvrdil i městský soud ve svém rozsudku. Skutečnost, že městský soud se závěry správního orgánu I. stupně, resp. žalované ve výsledku souhlasil, ovšem neznamená, že je bez dalšího převzal a kasační stížností napadený rozsudek zatížil vadou nepřezkoumatelnosti, jak namítá stěžovatel. Městský soud celou věc pečlivě posoudil, odkázal na související judikaturu a dospěl k závěru, že podmínky pro vydání cestovního průkazu totožnosti nebyly v daném případě naplněny. Závěry městského soudu jsou v tomto ohledu plně přezkoumatelné a mají

pokračování

oporu ve spise, z něhož se mj. podává i pobytová historie stěžovatele – byť jen do té míry, která je relevantní pro tuto věc (viz výše bod [3]).

[16] Pokud měl stěžovatel za to, že byla relevantní i jeho pobytová historie sahající dále do minulosti, případně i to, že má vazby v České republice, nikoli v zemi původu, nutno poznamenat, že stěžovateli nic nebránilo, aby tyto významné okolnosti svého soukromého a rodinného života správním orgánům náležitě předestřel, což neučinil. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je přitom míra a intenzita poměřování dotčených zájmů odvislá od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici – viz blíže např. rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27, podle něhož *„je to primárně žadatel, kdo má povinnost správnímu orgánu uvést informace ze svého soukromého a rodinného života, o nichž se domnívá, že jsou pro posouzení věci relevantní a byly by případně způsobilé převážit nad jinými zájmy a hledisky“* (bod [29]).

[17] Jinými slovy, ve vztahu k okolnostem soukromého a rodinného života byla zásadní aktivita stěžovatele, který sice ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí popsal některé problémy související s tím, že nedisponuje platným cestovním dokladem – komplikace s lékařským vyšetřením, přebíráním pošty či vyřízením průkazu pro cestování pražskou hromadou dopravou. Ohledně své pobytové historie v České republice, včetně zdejších ekonomických, společenských, kulturních či rodinných vazeb, a (ne)možnosti návratu do země původu však stěžovatel nic bližšího netvrdil; taktéž ani z okolností věci v tomto směru nebylo patrné cokoli problematického. A pokud jde o samotnou délku pobytu stěžovatele v České republice, je potřeba poznamenat, že tato byla z velké části zapříčiněna trváním řízení o žádostech stěžovatele o stálejší pobytový status; srov. k tomu v podrobnostech především usnesení NSS ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 8/2019-65, nebo rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2023, č. j. 10 Azs 103/2022-59, z nichž je zřejmé, že stěžovatel opakovaně neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu nebo povolení k trvalému pobytu.

[18] Z pohledu zdejšího soudu lze proto uzavřít, že městský soud nezatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Ta představuje těžkou procesní vadu vylučující vlastní přezkum rozhodnutí krajského, resp. městského soudu, který je možný jen za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský, resp. městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský či městský soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje, aby ho přezkoumal (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[19] Nejvyšší správní soud v daném případě žádnou objektivní překážku, která by bránila věcnému přezkumu napadeného rozsudku, neshledal. Jedná se o srozumitelné a odůvodněné rozhodnutí. Z jeho obsahu je jasné, jaké otázky – v návaznosti na žalobní body – městský soud považoval za rozhodné, a vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jakož i nosné důvody (*ratio decidendi*), které v napadeném rozsudku vyslovil, jsou zřetelné. Ve své podstatě se jednalo o jedinou otázku, a sice splnění zákonných podmínek pro vydání cestovního

průkazu totožnosti, k čemuž také stěžovatel v kasační stížnosti argumentuje mj. s poukazem na svoji složitou životní situaci danou absencí platného cestovního dokladu a stále probíhajícím řízením o pobytové oprávnění.

[20] K tomu Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem musí poukázat na § 114 odst. 1 až 4 zákona o pobytu cizinců, podle kterého policie může vydat cestovní průkaz totožnosti i cizinci, který platným pobytovým oprávněním nedisponuje; jinak řečeno, je cesta, jak situaci stěžovatele řešit, aniž by tomu nutně vadilo stěžovatelem zmíněné běžící řízení ve věci jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění. Nehledě na to, že dané řízení již neběží, což stěžovatel v kasační stížnosti pomíjí, jakkoli ministerstvo měsíc poté, co mu zamítlo žádost o vydání cestovního průkazu totožnosti, zamítlo také stěžovatelovu žádost o povolení k dlouhodobému pobytu; to posléze potvrdila žalovaná, která zamítla stěžovatelovo odvolání, a následnou žalobu zamítl městský soud rozsudkem ze dne 15. 12. 2025, č. j. 21 A 23/2025-48 (dlužno dodat, že stěžovatelovu kasační stížnost v této věci odmítl NSS pro nepřijatelnost nedávným usnesením ze dne 9. 4. 2026, č. j. 10 Azs 19/2026-53).

[21] Nejvyšší správní soud nijak nesnižuje složitou životní situaci stěžovatele, na druhou stranu ji však nevidí jako patovou a danou bez jakéhokoli vlastního přičinění stěžovatele – bylo v první řadě na něm, aby problém s omezenou platností svého cestovního pasu řešil, a to případně i skrze shora uvedenou možnost vydání cestovního průkazu totožnosti policií. Pokud ovšem stěžovatel, jenž je nyní bez platného cestovního dokladu, požádal o cestovní průkaz totožnosti ministerstvo, nelze přehlížet zákonné podmínky pro vydání tohoto zvláštního typu cestovního dokladu, které jsou v případě § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců jasně nastaveny následujícím způsobem: „*Cestovní průkaz totožnosti k vycestování vydá ministerstvo na žádost cizince,*

- a) který nemá platný cestovní doklad a nemůže si z důvodů nezávislých na jeho vůli opatřit cestovní doklad jiným způsobem, byl-li mu na území povolen dlouhodobý pobyt, nebo přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie,*
- b) kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) nebo b) nebo vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle zvláštního právního předpisu, pokud pobývá na území bez platného cestovního dokladu, nebo*
- c) kterému bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území z důvodů podle § 33 odst. 1 písm. a) nebo b), pokud pobývá na území bez platného cestovního dokladu.“*

[22] Z citovaného ustanovení je zřejmé, že pro všechny případy pod písm. a) až c) musí cizinec žádající o cestovní průkaz totožnosti pobývat v České republice na základě platného pobytového oprávnění, jak správně konstatoval městský soud. Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje – a to rovněž ve vztahu k posouzení povahy pobytu cizince na tzv. fikci podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Fikce pobytu není totéž, co zákonem o pobytu cizinců požadované platné vízum za účelem strpění [§ 114 odst. 5 písm. b)], příp. platné povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění [§ 114 odst. 5 písm. c)]. K tomu existuje poměrně bohatá judikatura NSS, na kterou přílehavě poukázal už městský soud, a pokud stěžovatel tvrdí, že na jeho případ nedopadá, opak je pravdou; viz blíže zejm. rozsudek č. j. 1 Azs 268/2017-22, v němž NSS konstatoval, že z fikce pobytu vůbec nelze

pokračování

podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu s tím, že tato fikce není plnohodnotným pobytovým oprávněním, ale pouhou fikcí. To posléze potvrdil NSS i v rozsudku č. j. 6 Azs 36/2019-19, na který případně poukázala taktéž žalovaná; v tomto rozsudku šestý senát konstatoval, že fikce pobytu „*má především chránit cizince před nutností opustit území České republiky, než je s konečnou platností rozhodnuto o jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu. Jejím účelem však není umožnit cizinci podávat další žádosti v režimu zákona o pobytu cizinců (a to ani zprostředkovaně), které jsou podmíněny existujícím povolením k dlouhodobému pobytu* (bod [19]).

[23] Žádost stěžovatele o vydání cestovního průkazu totožnosti je nepochybně žádostí v režimu zákona o pobytu cizinců a vyhovění této žádosti bylo bezpochyby podmíněno platným dlouhodobým vízem [písm. b)], resp. dlouhodobým pobytem [písm. c)] za účelem strpění, kterým evidentně stěžovatel v rozhodné době – ani při podání žádosti dne 10. 6. 2024, ani poté během správního řízení – nedisponoval; platnost víza za účelem strpění mu skončila ke dni 23. 6. 2022 a o jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu bylo pravomocně rozhodnuto až následně, nadto negativně, neboť žádost byla zamítnuta, jak NSS poznamenal shora (bod [20]).

[24] Stěžovatel tedy po celou dobu správního řízení ve věci své žádosti o vydání cestovního průkazu totožnosti podle § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců pobýval v České republice na základě tzv. fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Na základě této fikce však nelze „*rozhodovat v dalších řízeních*“ (viz rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2018, č. j. 1 Azs 54/2018-27). Právě toho se stěžovatel v dané věci *de facto* domáhal, a to v rozporu se shora uvedenou judikaturou, jejíž závěry *mutatis mutandis* dopadají i na tento případ.

V. Závěr a náklady řízení

[25] Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal podanou kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou poslední s. ř. s. zamítl (výrok I.).

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem od účastníka, který ve věci úspěch neměl. Úspěšné žalované však žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec běžné administrativní činnosti v tomto řízení nevznikly, takže jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal (výrok II.).

[27] V řízení o kasační stížnosti byl stěžovatel zastoupen advokátem na základě usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2026, č. j. 5 Azs 264/2025-20, nikoli na základě plné moci. Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí zástupci stěžovatele, který byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený advokát JUDr. Maroš Matiaško, LL.M. učinil dva úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů: (i) příprava a převzetí zastoupení a (ii) doplnění kasační stížnosti. Za každý tento

úkon náleží jmenovanému mimosmluvní odměna ve výši 4 620 Kč [§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], tedy 9 240 Kč. Tato částka se zvyšuje o 450 Kč paušální náhrady hotových výdajů na jeden úkon právní služby v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu, tj. $2 \times 450 \text{ Kč} = 900 \text{ Kč}$. To dohromady činí částku 10 140 Kč zvýšenou navíc o částku odpovídající dani z přidané hodnoty (DPH) ve výši 21 %, kterou je jmenovaný advokát coby plátce DPH povinen odvést, tj. 2 130 Kč (a to po zaokrouhlení daně na celé koruny nahoru; viz § 146 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů). Celkem tedy bude z účtu Nejvyššího správního soudu ustanovenému zástupci stěžovatele vyplacena částka 12 270 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 24. dubna 2026

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu